

РЕШЕНИЕ

№ 9913

гр. София, 21.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 25.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7830** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, подадена от „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от И. Д. С., в качеството на управител, със седалище и адрес на управление в [населено място],[жк], бл. № 549, вх. 2, ет. 1, ап. офис 6, чрез адв. З. Н., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221521005798-091-001 от 26.04.2022 г., издаден от В. А. В. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“, орган възложил ревизията и Б. С. К. - главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, при ТД на НАП-С., потвърден с Решение № 1114 от 13.07.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите.

В сезиращата съда жалба се излагат доводи, че административният орган не е извършил преценка на всички доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, достигнал е до погрешни изводи, които са основание за отмяната на ревизионния акт като незаконосъобразен.

В жалбата си дружеството „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД излага становище за несъгласие с констатираното от приходната администрация по отношение на доставките от дружествата „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД и „ГАПЛАСТ

БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, както и по отношение на доставките към дружествата „GTL TRANSPORT GMBH“ (А.) и „LUAL PLAST SAS DI TRPNELI MAUR“ (Италия) и „ПИ ЕС ЕМ ПРОПЪРТИ“ ЕООД.

Жалбоподателят посочва, че констатациите на органите извършили ревизията, че „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД не е извършило доставки на стоките, описани във фактурите издадени в ревизирия период, както и че доставките не били реални и че „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД не е представило документи относно произхода, закупуването, транспортирането и складирането на стоките, получени от своя доставчик „ИТАЛ СИСТЕМС“ ЕООД, не отговарят на обективната истина.

Жалбоподателя излага твърдение, че дружеството „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД е отговорило на отправеното му ИПДПОЗЛ и е представило изисканите документи, като е доказало фактите, че: 1) доставчикът му е разполагал със склад за съхранение на гранулата, доказано от представения Договор за наем на недвижим имот от 01.03.2021 г. между „НАПРАВИ СИ САМ“ ООД и „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД с предмет отдаване под наем на склад и канцелария; 2) „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД е получило гранулата от доставчика „ИТАЛ СИСТЕМС“ ЕООД доказано от представените стокони разписки за артикул „ABS 6421 черна гранула“ приложени към съответните фактури; 3) с идентични документи, с конкретно определената стока „ABS 6421 черна гранула“ са представени и за извършените доставки от „БИ КЕМИКЪЛС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД на „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД; 4) „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД е представило пет броя писмени поръчки за артикул „ABS 6421 черна гранула“, с които се доказват поръчките по процесите доставки и 5) с 13 бр. писмени протоколи за прехвърляне на собствеността на артикул „ABS 6421 черна гранула“, с които доказвали предаването на процесите стоки на жалбоподателя.

Жалбоподателят моли съда да отмените изцяло Ревизионен акт № Р-22221521005798-091-001 от 26.04.2022 г., издаден при съществени нарушения на правилата за събиране на доказателства в ревизионното производство и при неспазване на изискванията на данъчното законодателство.

В съдебно заседание, жалбоподателят „И. БГ“ се представлява от адв. З. Н. с приложено по делото пълномощно, поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена като бъде отменен ревизионният акт по аргументи изложени в жалбата. Моли за присъждане на разноските за държавна такса и депозити за вещи лица.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите, редовно призован, представлява се от юр.к. П. Т. с приложено по делото пълномощно. Оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Предоставени са писмени бележки от юр.к. А. К. в защита на тезата, че обжалваният Ревизионен акт № Р-22221521005798-091-001 от 26.04.2022 г., издаден от В. А. В. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“, орган възложил ревизията и Б. С. К. - главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, при ТД на НАП-С., е законосъобразен.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл. 160 от ДОПК, прие за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221521005798-020-001 от 15.10.2021 г., връчена по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 19.10.2021 г., издадена от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на дружеството „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.08.2021 г. до 31.08.2021 г. Състава на ревизиращия екип бил определен от Б. С. К. - ръководител на ревизията и Н. В. Г. на длъжност старши инспектор по приходите. Определен е 3 /три/ месеца срок за изпълнение.

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия № Р-22221521005798-020-002 от 25.10.2021 г., на осн. чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 113, ал. 3 от ДОПК на дружеството „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е определен нов ревизиран период от 01.08.2021 г. до 31.09.2021 г. за определяне на задълженията по ЗДДС. Състава на ревизиращия екип не е променян, а срокът определен за изпълнение до 19.01.2022 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 25.10.2021 г.

На 17.11.2021 г., със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия № Р-22221521005798-020-003 на осн. чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 113, ал. 3 от ДОПК е възложено извършването на ревизия на дружеството за периодите от 01.08.2021 г. до 31.10.2021 г. за определяне на задълженията по ЗДДС като състава на ревизиращия екип отново не е променян, както и срокът определен за изпълнение - 19.01.2022 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 18.11.2021 г.

Третата заповед е изменена със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия № Р-22221521005798-020-004 от 26.11.2021 г. на осн. чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 113, ал. 3 от ДОПК като е определен нов период за извършване на ревизия от 01.07.2021 г. до 31.10.2021 г. за определяне на задълженията по ЗДДС като състава на ревизиращия екип е първоначално определеният, а срокът определен за изпълнение е до 19.01.2022 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 26.11.2021 г.

По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК, срокът за извършаване на ревизията е удължен със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия № Р-22221521005798-020-005 от 13.01.2022 г., като органът възложил ревизията – В. А. В. - началник сектор „Ревизии“ определила нов срок за завършване на ревизията до 18.03.2022 г. Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 13.01.2022 г.

Всички цитирани заповеди са издадени от В. А. В., на длъжност началник сектор

„Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С. да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК.

Дружеството „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е регистрирано в търговския регистър на Агенцията по вписванията на 07.03.2013 г. като от 23.08.2019 г. е със седалище и адрес на управление в [населено място],[жк], бл. № 549, вх. 2, ет. 1, ап. офис № 6 с управител И. Д. С. от 19.06.2015 г.

Ревизията на органите по приходите е била свързана с определяне на данъчните задължения по ЗДДС за периода от 01.07.2021 г. до 31.10.2021 г. с предмет доставките, по които „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД е получател и доставчик, като обстоятелства довели до възникване на данъчния кредит, упражняване правото на данъчен кредит и начисляването на ДДС.

През ревизирания период, жалбоподателят е извършвал продажба на стоки, извозване на контейнери и извършвал услуги - отдаване под наем на територията на Република Б.. Ревизираното дружество е декларирало доставки по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС с предмет стоки - гранули и услуги, свързани с извозване на контейнери и наем, които са облагаеми по смисъла на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС с данъчна ставка 20% по реда на чл. 66, ал. 1, т. 1 от ЗДДС с място на изпълнение на територията на страната; доставки по чл. 163а от ЗДДС и ВОД на стоки - гранули, дървен материал и балирана отпадъчна пластмаса по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС за контрагенти от Република Италия, Република А. и Република Румъния.

На 29.03.2022 г. органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип, съставили Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221521005798-092-001. Същият е връчен на електронния адрес на ревизирания данъчен субект на 29.03.2022 г., като в срока по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК, дружеството не е подало възражение срещу констатациите и направените предложения в РД.

На 26.04.2024 г. В. В. - орган възложил ревизията и Б. К. - гл. инспектор по приходите - ръководител на ревизията, издали обжалвания РА № Р- 22221521005798-091-001. С Ревизионния акт за ревизираните периоди са определени задължения за внасяне на ДДС и лихви общо в размер на 72 652.59 лева, при деклариран от задълженото лице резултат - ДДС за възстановяване в размер на 514 345.33 лева.

Посочено е, че разликата произтича от извършена корекция на упражненото право на приспадане на данъчен кредит, на основание чл. 68, ат. 1, т. 1 и чл. 69, ал.1 от ЗДДС, както следва - общо в размер на 563 952.00 лева по 31 броя фактури (с № [ЕГН] от 28.07.2021 г., № [ЕГН] от 20.07.2021 г., № 00000000172 от 26.07.2021 г., №[ЕИК] от 20.07.2021 г., № [ЕГН] от 16.07.2021 г., № [ЕГН] от 15.07.2021 г., № [ЕГН] от 16.08.2021 г., № [ЕГН] от 24.08.2021 г., № [ЕГН] от 30.08.2021 г., № [ЕГН] от 31.08.2021 г., № [ЕГН] от 12.08.2021 г., № [ЕГН] от 09.08.2021 г., № [ЕГН] от 04.08.2021 г., № [ЕГН] от 26.08.2021 г., № [ЕГН] от 07.09.2021 г., № [ЕГН] от 24.09.2021 г., № [ЕГН] от 17.09.2021 г., № [ЕГН] от 29.09.2021 г., № [ЕГН] от 27.09.2021 г., № [ЕГН] от 02.09.2021 г., № [ЕГН] от 10.09.2021 г., № [ЕГН] от

15.09.2021 г., № [ЕГН] от 18.10.2021 г., № [ЕГН] от 19.10.2021 г., № [ЕГН] от 25.10.2021 г., № [ЕГН] от 14.10.2021 г., № [ЕГН] от 11.10.2021 г., № [ЕГН] от 01.10.2021 г., № [ЕГН] от 05.10.2021 г. и № [ЕГН] от 07.10.2021 г. за продажба на стоки - пластмасови гранули, издадени от „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и в размер на 18 5775.97 лева по фактура № [ЕГН] от 20.09.2021 г. за продажба на стоки - пластмасови гранули, издадена от „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

С оглед на недоказания произход на стоките от посочените по-горе доставчици, не е призната реалността на декларираните доставки към „ПИ ЕС ЕМ ПРОПЪРТИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и начисленият ДДС по издадените фактури общо в размер на 116 064.00 лева, като е приет за дължим на основание чл. 85 от ЗДДС, както и не е признат декларираните ВОД на същите стоки - черен гранулит към дружествата „GTL TRANSPORT GMBH“ с VIN ATU76142808 и „LUAL PLAST SAS DI TRONELI MATIF“ с VIN IT01422310449.

С ревизионния акт е отказано право на приспадане на данъчен кредит, на основание чл. 68, ал.1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС за покупка на черен гранулат (пластмасови гранули) в размер на 563 952.00 лева по 31 броя фактури, издадени от „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД през целият проверяван период и в размер на 18 775.97 лева за м. октомври 2021 г. по фактура № [ЕГН] от 20.09.2021 г. издадена от дружеството „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и са начислени лихви за просрочие в размер на 4 269.98 лева.

В Ревизионния акт е посочено, че в хода на ревизията са били предприети редица процесуални действия, описани в констативната част на Ревизионния доклад, неразделна част от издадения Ревизионен акт, като са и изложени предприетите от органа по приходите действия, както и установената фактическа обстановка и събраните доказателствени средства.

Ревизия е първа за посочените периоди и видове задължения на дружеството.

Органите по приходите констатира, че през периодите в обхвата на ревизията „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД извършва продажба на стоки, извозване на контейнери и извършва услуги - отдаване под наем на територията на Република Б..

Жалбоподателят е упражнил право на данъчен кредит общо в размер на 563 952.00 лева по 31 броя фактури, издадени от „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД с оглед, на което на доставчика е извършена насрещна проверка.

В отговор на връченото по електронен път Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ са били представени сключен договор между дружествата от 28.06.2021 г. за покупко-продажба на пластмаса, 5 клиентски поръчки, копия на издадените 31 броя фактури към ревизираното лице, ведно с 13 протокола за прехвърляне на собственост на стока от „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД към „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД, разпечатка от счетоводна сметка № 410 „Клиенти“. Като доказателства за произход на стоките са приложени договори с предходни доставчици - дружествата „БИ КЕМИКЪЛС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ИТАЛ

СИСТЕМ“ ЕООД, придружени с копия на фактури и приемо-предавателни протоколи и стокови разписки. От проверяваното лице са представени договори за наем на складови и офис помещения.

Във връзка с приложените документи за произход на стоките, в хода на ревизията са извършени насрещни проверки и на доставчиците - дружества „ИТАЛ СИСТЕМ“ ЕООД и „БИ КЕМИКЪЛС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. От проверяваните дружества са били предоставени изискваните им документи и органите по приходите при извършена проверка в информационната система на НАП установили, че издадените фактури към прекия доставчик са включени в дневниците за продажби на проверяваните дружества. При проверката на дневниците за покупки е констатирано е, че и двете дружества са декларирали вътреобщностни придобивания (ВОП) на стоки от дружеството „BA.DO PLAST SRL“, Република Италия с VIN IT13601981007 с данъчна основа в общ размер на 1 174 436.78 лева при „ИТАЛ СИСТЕМ“ ЕООД и 2 047 532.88 лева при „БИ КЕМИКЪЛС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, като последният е отразил и ВОП от дружеството „ГАППЛАСТ Г.“, Република А. с VIN ATU73630323 в размер на 1 046 903.00 евро. Въз основа на това, органите по приходите извършили и проверка в програмата за обмен на данни между страните-членки VIES, справка за ВОП на ниво L2, при която установяват, че за периода от 01.07.2021 г. до 31.12.2021 г., дружеството „BA.DO PLAST SRL“, Република Италия – посочен за контрагент за произход на стоките не е декларирал ВОД нито към единия, нито към другия предходен доставчик, както и не са отразени доставки към „БИ КЕМИКЪЛС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД от австрийското дружество „ГАППЛАСТ Г.“ с VIN ATU73630323. Също така за органите по приходите се установява от отбелязаното, че едното лице, назначено на трудов договор в „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД от 22.10.2021 г. е назначено и на трудов договор в „БИ КЕМИКЪЛС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД от 30.11.2021 г.

В хода на проверката, органите по приходите установяват, че за данъчен период м. 10.2021 г. ревизираното дружество е декларирало в дневника за покупки фактура № 74 от 20.09.2021 г. с данъчна основа 93 879.84 лева и ДДС 18 775.97 лева издадена от „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. На доставчика е връчено искане по реда на чл. 32 от ДОПК, но не са представени документи и доказателства за реално осъществена облагаема доставка.

При обобщаване на резултатите от извършените процесуални действия и преценката на събраните доказателства органите по приходите, констатира, че по отношение на упражненото от жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по 31 фактури издадени от дружеството „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД, общо с данъчна основа в размер на 2 819 760. 00 лева и ДДС 563 952.00 лева, както и по фактурата от „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД не са представени документи и доказателства за реално осъществена облагаема доставка, съгласно разпоредбите на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

Ревизиращите органи посочват, че наличието на реално осъществена доставка е основна предпоставка за възникването на право на данъчен кредит, но от събраните при ревизията доказателства констатира, че по

издадените на ревизираното лице фактури от „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД и „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД не се установява реалното и действително изпълнение на доставки на стоки. Ревизиращите органи посочват, че не са представени документи, нито открити при посещенията им на адреса за кореспонденция на доставчика документи, потвърждаващи наличието при него на стоки от процесните видове и количества, с оглед установяване на възможността на жалбоподателя за прехвърляне на фактическата разпоредителна власт върху тях. Пред органите по приходите от ревизираното лице и от доставчика не са представени доказателства за индивидуализация на процесните стоки, нито такива за наличие и използване на търговски обект за съхранение на процесните стоки, съответно за транспортирането им от склад на доставчика до склад на получателя. Органите извършващи ревизията не установяват и доказателства за плащане по фактурите, което приемат като показателно за липсата на реални търговски взаимоотношения във връзка с документираните доставки.

С оглед на установеното, органите от приходната администрация констатира, че издадените фактури от „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД и „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД на „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД не удостоверяват реално и действително извършени доставки на стоки от издателите на фактурите и поради това не могат да служат като годно основание за законосъобразно упражняване на право на приспадане на данъчен кредит по тях.

Въз основа на изложеното и основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 6, ал. 1 от ЗДДС за данъчни периоди м. 07.2021 г., м. 08.2021 г., м. 09.2021 г. и м. 10.2021 г. на „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 582 727.94 лв. и са начислени лихви за просрочие в размер на 4 269.98 лева.

РА е оспорен по административен ред с жалба вх. № 53-06-762 от 13.05.2022 г. по регистъра на ТД на НАП - С. и вх. № 23-22-762 от 13.05.2022 г. по регистъра на дирекция „ОДОП“ – С., във връзка с което директорът на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП се е произнесъл с Решение № 1114 от 13.07.2022 г., с което е отхвърлил оспорването. Приел е доводите на ревизиращите органи за отказ на правото на данъчен кредит по спорните фактури. Изложил е мотиви, че не са представени достатъчно доказателства от ревизираното лице за реалността на доставките, че са предприети действия за проверка на счетоводната и търговска документация на страните по доставките, но същата не е представена от преките доставчици и не е посочено местонахождението ѝ, както и че при извършване на ревизията не са представени доказателства, че собствеността върху стоките - черен гранулат е прехвърлена от „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД и „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД на „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД.

По делото са допуснати, изготвени, изслушани и приети съдебно-счетоводна

експертиза изготвена от вещо лице Г. А. А., която съдът кредитира, както и съдебно-техническа експертиза изготвена от вещо лице Г. К. Р. и съдебно-технически експертиза изготвена от вещо лице А. Н. К., които съдът ще коментира в решението си.

От събраните по делото доказателства от правна и фактическа страна съдът намери за установено следното:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Ревизионен акт № Р-22221521005798-091-001 от 26.04.2022 г., издаден от В. А. В. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“, орган възложил ревизията и Б. С. К. - главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, при ТД на НАП-С., потвърден с Решение № 1114 от 13.07.2022 г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите, с който на дружество „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е отказано право на данъчен кредит общо в размер на 582 727.94 лв. и са начислени лихви в размер на 4 269.98 лв. по фактури издадени от „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], на осн. чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 6 и чл. 71, т. 1 от ЗДДС.

В настоящето производство и съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП. Заповедите в хода на производството са издадени от В. А. В., оправомощена със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С..

Компетентността на органа, подписал посочените по-горе заповеди и оспорвания РА е установена с официални документи по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, с обвързваща материална доказателствена сила, която не е оборена. Изложеното води до извод, че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи.

Визираните от жалбоподателя нарушения на материалния закон, съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необосновааност на обжалвания ревизионен акт.

Компетентността на органите да възложат ревизионното производство и да издадат ревизионния акт е определена чл. 7, ал. 1, във вр. чл. 8, чл. 119, ал. 2 от ДОПК относно ревизионния акт и чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК относно заповедта за възлагане на ревизията.

Съдът приема всички актове в ревизионното производство – Заповеди за възлагане на ревизии, Заповеди за изменение на възложената ревизия, Ревизионен доклад и Ревизионен акт за издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис (КЕП).

Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ (ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО/ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г., като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В процесния случай Заповедта за възлагане на ревизия, заповедите за нейното изменение, ревизионния доклад и ревизионен акт са създадени като електронен документ по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, по отношение, на който с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно, като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя, в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната.

Съгласно чл. 4 от ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление, а адресат на същото е лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма.

Относно определенията на понятието електронен подпис и неговите различни форми, чл. 13 ЗЕДЕУУ препраща към разпоредбите на Регламент (ЕС) № 910/2014. Квалифицираният електронен подпис има значение на саморъчен подпис, а за да е налице такъв, е необходимо да е спазено изискването на чл. 26 от същия Регламент. Доказателствената сила на подписания с квалифициран електронен подпис електронен документ е такава, каквато

законът признава на подписания писмен документ.

От установените факти и предоставените доказателства, съдът кредитира заключението на вещото лице Г. Р., като компетентно изготвено и в съответствие с представените по делото доказателства, в което заключение посочва, че всички документи са подписани с валиден КЕП към момента на подписването от служителите на НАП, посочени като техни издатели и всички устройства, с които доставчика издава КУКЕП са одитирани и представляват устройства за издаване на КУКЕП и след като доставчика на услуги е преминал одита, то това означава, че устройствата, с които издават електронни подписи, отговарят на изискванията на Регламент 910/2014 г.

По отношение на всеки един от титулярите на електронните подписи са налице квалифицирани удостоверения за електронен подпис, тъй като квалифицираният електронен подпис е придружен от издадено от ДКУУ удостоверение за квалифициран електронен подпис, удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа.

С оглед на горното, съдът приема за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че заповедта за възлагане на ревизия, с която е започнало ревизионното производство, заповедите за нейното изменение и издадените в последствие ревизионен доклад и ревизионен акт са подписани с КЕП, който не отговаря на изискванията на приложимия Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар за отмяна на Директива 1999/93/ЕО.

На следващо място, спазени са процесуалните правила за извършването на ревизията. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения-такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице в хода на ревизионното производство. В ревизионния акт са посочени фактическите и правните основания за неговото издаване. Ревизиращият орган е извършил анализ на доказателствата, относими към данъчното облагане на жалбоподателя за спорните периоди, като е изложил подробно съображенията, мотивирали фактическите и правни изводи. Съгласно разпоредбата на [чл. 120, ал. 2 от ДОПК](#), ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви предвид цитирания [чл. 120, ал. 2 от ДОПК](#), представляват мотиви и на РА. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика, обективирана в множество решения на ВАС. В Ревизионния доклад са изложени подробни мотиви на ревизиращите органи, обосноваващи изводите им относно неправомерно упражненото право на данъчен кредит. В срока по 117, ал. 5 ДОПК не е подадено възражение срещу РД.

Предвид изложеното и съобразно разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите, на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена

ревизия, съгласно чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, в предвидената от закона форма съгласно чл. 113 от ДОПК, и съдържа всеки един от реквизитите, посочени в чл. 120 от ДОПК.

Относно непризнатият данъчен кредит по ЗДДС.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или на друго вещно право върху стоката, както и на всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик.

Облагаема според нормата на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗДДС. Член 25, ал. 2 от ЗДДС посочва, че данъчно събитие възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена, а съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли.

Реалното извършване на облагаема доставка на стоки или услуги е задължително условие за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС, без което то не може валидно да се упражни по чл. 71, т. 1 ЗДДС.

Относно доставчика „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

С РА е отказано право на данъчен кредит общо в размер на 563 952.00 лв. по 31 фактури за продажба на стоки – пластмасови гранули, като съдът приема жалбата за основателна в тази част, поради следното.

През ревизирания период са декларирани доставки с право на приспадане на данъчен кредит с ДО - 2 819 760.00 лв. и ДДС - 563 952.00 лв. като данъчният кредит за периода е формиран от покупка на стока - черна гранула, с доставчик „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД.

Първо за извършването на преценка дали е осъществена реална доставка на стока, е необходимо да се изследва дали е налице предвидения в [чл. 6, ал. 1 от ЗДДС](#) правопораждащ юридически факт, а именно прехвърлянето на правото на собственост. Следва да се уточни, че доставка на стока според определението на [чл. 14, § 1 Директива 2006/112](#), представлява „прехвърлянето на правото за разпореждане с материална вещь като собственик“, в какъвто смисъл е и сега действащата редакция на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС. Въз основа на тези дефиниции следва да се приеме, че за да настъпи данъчно събитие при доставките на стоки по смисъла на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, следва да е налице правопораждащият юридически факт – прехвърлянето на правото на собственост върху стоката/прехвърляне на получателя на правото на разпореждане със стоката като собственик/. При

съпоставка между съпътстващите документи по фактурите, издадени от „Итал Сървиз Груп“ ЕООД на „Интерпласт БГ“ ЕООД за стоки - ABS 6421 Черен гранулат, по делото са приложени клиентски поръчки за доставки (Таблица № 4 на СЧЕ). Съпътстващи фактурите документи са договор за покупко - продажба на пластмаса; при някои от фактурите - протоколи за прехвърляне на собственост; при други фактури - приемо -предавателни протоколи./подробно посочени таблица№4 на СЧЕ/Съпътстващи документи, приложени към някои от фактурите се явяват и Delivery Note (известие за доставка). По счетоводни данни и документи, представени от счетоводството, от общо 31 броя фактури, издадени от „Итал Сървиз Труп“ ЕООД на „Интерпласт БГ“ ЕООД в процесния период 01.07.2021г. - 31.10. 2021г., по 10 от тях са издадени кредитни известия от доставчика, поради „неосъществена доставка“ (в т.ч. 1 КИ е дата 23.12.2021г. и 9 КИ с дата 25. 07.2022г.) и 2 са анулирани с Протокол от 01.09.2022г. Това са документи, които са издадени и са намерили счетоводен израз в отчетен период, който е извън ревизирания период по делото и в този смисъл, констатации за тях не се намират в процесния РА. Остават 19 броя фактури (31-1-9-2), издадени от „Итал Сървиз Труп“ ЕООД на „Интерпласт БГ“ ЕООД за покупки на стоки - ABS 6421 Черен гранулат в процесния период 01.07.2021г. - 31.10.2021г., които са по делото. Видно от заключението на вещото лице по 14 бр. фактури са извършени пълни или частични плащания в общ размер на 1440631,81 лв. Съдът приема, че е налице първата предпоставка-прехвърляне на собственост на процесните стоки от „ИТАЛ СЕРВИЗ ГРУП“ ЕООД на „Интерпласт БГ“ ЕООД./т.2 л.370-380/

Второ според постоянната практика на Съда на Европейския съюз (СЕС) „по силата на член 178, буква а) от Директива 2006/112 упражняването на правото на приспадане, визирано в член 168, буква а) от нея, по отношение на доставката на стоки и услуги се подчинява на едно-единствено формално условие — притежаването от страна на данъчно задълженото лице на фактура, съставена в съответствие с членове 220—236 и 238—240 от тази директива.“ (Решение на СЕС по дело 385/09, т. 47), **което също е налице** и съдържат съответните реквизити. По фактурите, издадени от „ИТАЛ СЪРВИЗ ГРУП“ ЕООД на „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД за стоки „ABS 6421 Черен гранулат (Таблица № 3)“, счетоводните записвания са по дебита на с/ка 304 „Стоки“ (3041 „Стоки на склад“) с фактурната стойност без ДДС (данъчна основа) за отразяване (заприхождаване) на доставки (покупки) на стоки и по дебита на с/ка 453 „Разчети за ДДС“ (453/1 „Начислен данък за покупките“) с фактурирания данък (ДДС) за отразяване на разчети по ДДС (право на ДК) срещу кредитиране на с/ка 401 „Доставчици“ (401/1 „Доставчици в лева“, както и е налице частично плащане, което в случая не е относимо към предмета на спора, но е индикация за **реални облигационни отношения между страните**. В тази връзка настоящият състав следва да посочи, че във връзка с установяване на обстоятелството, относно наличие или липса на доставка от посочения доставчик по горе, следва да се има предвид и приложението на счетоводния принцип за съпоставимост между приходи и разходи по чл. 4, ал. 1, т. 4 от ЗСч. По силата на посочената разпоредба разходите, извършени във

връзка с определена сделка или дейност, се отразяват във финансовия резултат за периода, през който предприятието черпи изгода от тях, а приходите се отразяват за периода, през който са отчетени разходите за тяхното получаване. Следователно, когато се анализират отделните доставки следва да се извърши проверка дали конкретният доставчик е осчетоводил приход във връзка с реализираната доставка, както и дали е осчетоводен насрещен разход, който да бъде съпоставим на прихода, и в какво се изразява. От друга страна, необходимо е да се извърши проверка във връзка с осчетоводяването на разхода при получателя на доставчика, а именно дали последният е осчетоводил разходи във връзка с конкретната доставка и налице ли е осчетоводен приход, съпоставим на този разход. Събраните по делото доказателства, установяват заприхождаването на стоките при жалбоподателя по фактурите за доставка на стоки. Автентичността и верността на всички писмени доказателства приети по делото, **не беше оспорена от ответната страна**, поради което същите следва да бъдат ценени като доказателства за установяване на твърденията на жалбоподателя, а те в съвкупност с всички останали писмени доказателства по делото установяват реалността на доставките. Налице е редовност на воденото счетоводство на търговеца и с оглед извършените осчетоводявания във връзка с процесните фактури, следва да се приеме, че представените писмени доказателства имат за достоверна дата тази, посочена в тях, доколкото въз основа на тях има извършени счетоводни записвания в книгите на търговеца. Налице е **договор между доставчика и получателя на процесната стока/л.370/**. Налице е редовно водено счетоводство от жалбоподателя и да се приеме обратното означава, че няма редовно водено счетоводство, което противоречи на установеното по делото. В тази връзка следва да се има предвид разпоредбата на [чл. 182 от ГПК](#), според която вписвания в счетоводни книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото. В същия смисъл е и нормата на [чл. 51 от ДОПК](#), според която вписванията в счетоводните книги се преценяват според тяхната редовност в съответствие с изискванията на ЗСч и с оглед на другите обстоятелства, установени в хода на производството. Настоящият състав следва да посочи, че частните свидетелстващи документи/договори, протоколи, поръчки и др./ представени от ревизираното лице в хода на ревизията са допустими в случая на основание чл. 49 ДОПК за фактите, описани в тях.

Трето, съдът констатира, че **ОП са изследвали сравнително кратък период относно предходните доставчици** на процесните стоки и са подхождали формално, а именно извършена е била проверка в програмата за обмен на данни между страните-членки VIES, справка за ВОП на ниво L2, при която е установено, че за периода от 01.07.2021 г. до 31.12.2021 г., соченият като контрагент за произход на стоките италиански търговец (Ba.Do Plast SRL, Италия с VIN IT13601981007) не е декларирал ВОД, към „ИТАЛ СИСТЕМ“ ЕООД и „БИ КЕМИКЪЛС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, както и не са отразени доставки към „БИ КЕМИКЪЛС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД от австрийското дружество ГапПласт Г., А. с VIN ATU73630323. ОП не излагат съображения защо не са изследвали

по дълъг период от време с оглед възможността за други предходни доставки. Противно на приетото от приходните органи, установяването на произход на стоката не е предвидено като предпоставка за признаване право на данъчен кредит. В случая, невъзможността да бъде установен произходът на стоката не обуславя извод, че тази стока въобще не съществува и не може да бъде предмет на доставки и съответно, че не са осъществени реални доставки на тази стока. Изследването на предходни стокоски вериги за целите на облагането и правото на приспадане на данъчен кредит е отречено при действието на новия ЗДДС и с оглед **практиката на СЕС**, според която не следва да бъдат накърнявани правата на данъчен субект поради поведение и действия на предходни доставчици, когато не е доказано, че това поведение е неправомерно и цели данъчна измама, за което получателят е известен или е следвало да бъде. Тези обстоятелства обаче преди всичко не **касят главния факт на доказване – фактическото предаване на стоките по фактурите т.к. в случая са налице такива**. Тези обстоятелства биха били от значение за спора при евентуално наличието на представени от страна на приходните органи обективни данни за **налична схема за данъчна измама**, в която ревизираното лице да участва, т. е. да му са му били известни обстоятелства за некоректно поведение на прекия му доставчик. Само поради единствения мотив за липса на произход на стоката, на прекия доставчик, не може да се ограничи правото на получателя по доставка на стока и услуга да приспадне данъчен кредит по платената от него стока, ползвана за целите и в икономическата му дейност, при липса на данни за данъчна измама /Решение на СЕС по дело C-18/13 <https://adele-tool.eu/bg/1/1/Doc/List?inlinks-citationidentifier=62013CJ0018~case>, което няма пречка да се приложи и при доставки на стоки/. В решението си от 21.06.2012 г. по съединени дела C-80/11 и C-142/11 г., СЕС е приел, че чл. 167_, чл. 168, буква а_) , чл. 178, буква а_) и чл. 273 от Директива 2006/112 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае право на приспадане, поради това, че данъчнозадълженото лице не се е уверило, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, **разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави** и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на данъка върху добавената стойност, или поради това че въпросното данъчнозадължено лице не притежава други документи, освен фактурата, от които да е видно съществуването на посочените обстоятелства, макар да са изпълнени предвидените в Директива 2006/112_ процесуални и материалноправни условия за упражняването на правото на приспадане и данъчнозадълженото лице да не разполага с данни за евентуални нарушения или измама от страна на въпросния издател. В т. 65 от решението е прието, че „.... като налага на ДЗЛ изброените в т. 61 изисквания, при чието **неизпълнение може да бъде отказано право на приспадане - данъчната администрация прехвърля, собствените си контролни задължения върху данъчнозадължено лице**“. Това задължение на органа по приходите се извежда и от т. 52 от решението в която е посочено, че „.... право на приспадане може да бъде отказано само ако

се установи, въз основа на обективни данни, че съответното данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки. Такава установеност не е налице в процесния случай, което е в доказателствена тежест на приходните органи предвид обстоятелството, че отказът от право на приспадане е изключение от основния принцип, какъвто се явява това право. В контекста на цитираната по-горе практика на СЕС, **от значение е и поведението на ревизираното лице, което в случая с факта на заплащане на доставките, на начисляване и деклариране на ДДС по тях, на влагане и използване на предмета на фактурите в независимата си икономическа дейност**, обстоятелства, които се установяват още от доказателствата, събрани в хода на ревизията, а и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, а и не са спорни между страните в процеса, не само не доказва данъчна измама, но и не дава индиции за такава в която жалбоподателят да участва. Поради, което РА в тази част е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

Относно доставчик „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД-не е непризнато право на данъчен кредит на жалбоподателят общо в размер на 18 5775.97 лв. по фактура №[ЕГН]/20.09.2021г. издадена от „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК BG206386800 за продажба на стоки – пластмасови гранули.

Съдът приема, че жалбата е неоснователна в частта касаеща доставката на гранули от „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД поради следното:

Във връзка със закупена стока - черна гранула от доставчик „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК BG206386800 от ревизираното дружество при извършената проверка е представена фактура с № [ЕГН] от 20.09.2021 г., с ДО в размер на 93 879.84 лева и ДДС в размер на 18 775.97 лв., с предмет на доставка на стоки черна гранула по договор за покупко-продажба на пластмаса, сключен на дата 15.02.2021 г. между „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД в качеството на купувач, а „ГАППЛАСТ Б. ЕООД – продавач като продавачът продава пластмаса черна гранула, уговорена цена 2.00 евро/ кг. без включен ДДС, а купувачът се задължава да заплати на продавача цената на стоката по чл. 1, съгласно фактура, издадена от него, също така било приложено и банково извлечение от 21.09.2021 г. В хода на административното производство, както и при настоящото жалбоподателят не представи доказателства относно предаването на процесната стока, както документи и за транспортирането и от доставчика и. Представено е единствено платежно нареждане за сумата от 9600лв. При доставки с предмет стоки, както в процесния случай е „ABC 6421 гранулат“ правото на собственост, върху които се прехвърля с предаването им, съществено значение има установяването на положителните факти на реалното съществуване, движение, транспортиране, предаване и приемане на стоките. Доставките с предмет „ABC 6421 гранулат“ са стоки са родово определени и като такива трябва да е налице фактическо движение на доставката, която трябва да е подкрепена с всички документи -

стокова разписка между конкретните страни - доставчик и получател, конкретизация и идентификационни данни на стоката, както и извършения транспорт, които доказват движението и реалното им получаване и предаване на клиента. Стоките и услугите трябва да са фактически получени, за да може тази сума на данъка да бъде приспадната, а с липсата на тези документи не може да бъде установено безспорното получаване на стоките и последващата им употреба за целите на облагаемата дейност. За извършването на преценка дали е осъществена реална доставка на стока, е необходимо да се изследва дали е налице предвидения в [чл. 6, ал. 1 от ЗДДС](#) правопораждащ юридически факт, а именно прехвърлянето на правото на собственост. Следва да се уточни, че доставка на стока според определението на [чл. 14, § 1 Директива 2006/112](#), представлява „прехвърлянето на правото за разпореждане с материална вещь като собственик“, в какъвто смисъл е и сега действащата редакция на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС. Съгласно постоянната практика на СЕС, понятието „доставка на стоки“ не се отнася до прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещь от определено лице, което овластява друго лице да се разпорежда фактически с нея като собственик (т.37 от [Определение на СЕС от 15 юли 2015г. по дело C-159/14](#) „Коела – Н“ ЕООД, т.33 от Решение на СЕС от 18.07.2013г. по дело C-78-12 „Евита-К“ ЕООД и др.). Въз основа на тези дефиниции следва да се приеме, че за да настъпи данъчно събитие при доставките на стоки по смисъла на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, следва да е налице правопораждащият юридически факт – прехвърлянето на правото на собственост върху стоката /прехвърляне на получателя на правото на разпореждане със стоката като собственик/. Съгласно [чл. 24, ал.1 от ЗЗД](#) при договори за прехвърляне на собственост или за учредяване, или за прехвърляне на други вещни права върху определена вещь, прехвърлянето или учредяването настъпва по силата на самия договор, без да е нужно да се предаде вещта. В [чл. 24, ал. 2 от ЗЗД](#) обаче е предвидено, че при договори за прехвърляне на собственост върху вещи, определени по своя род, собствеността се прехвърля, щом вещите бъдат определени по съгласие на страните, а при липса на такова, когато бъдат предадени. Фактът на извършени „доставки на стоки“, като елемент от фактическия състав за възникване на правото на данъчен кредит, регламентирано в чл.68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, следва на първо място да бъде доказан. В ДОПК не се съдържат особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството при ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). Жалбоподателят черпи материално право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му с ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 от ГПК и чл. 170, ал.2 от АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му, вкл. от гл.т. проявлението на юридически факти по осъществяване на доставките (в т.ч. физическото съществуване на

стоките като обекти на правото на разпореждане и фактическото им предаване от доставчика в разпореждане на жалбоподателя, цената и начина на разплащане и начисления данък по доставката). Принципно, правилни са възраженията на жалбоподателя, че липсата на доказан произход на предмета на доставки и възможност на доставчиците да ги прехвърлят не е основание за отказ на данъчен кредит, но в случая, мотивът за това е липсата на реално извършена стопанска операция, която стои зад издаването на фактурите. Съвкупната преценка на доказателствата сочи, че са издадени и осчетоводени документи, които не отразяват реални стопански операции и действително настъпило данъчно събитие като облагаема доставка на стока като основание за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит. Издаването на фактура и нейното счетоводно отразяване, без реално осъществена доставка на стока или услуга не са данъчно събитие, което да е основание за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит. Трайна е практиката на Върховния административен съд, че само въз основа на фактури и доказателства за счетоводното им отразяване от получателя не може да се обоснове извод за реалност на доставките, по които е начислен ДДС. Фактурата е първичен счетоводен документ и като такъв е носител на информация за регистрирана стопанска операция, като няма обвързваща доказателствена сила за съда. По отношение на счетоводната отчетност на жалбоподателя следва да се отбележи, че фактът на осчетоводяване на процесната фактура, също се преценява съвкупно с всички останали доказателства по делото, касаещи реалността на доставките. Както притежаването на счетоводни документи, така и редовното осчетоводяване на фактурите, не е достатъчно да обоснове фактическото извършване на отразените в тях, стопански операции. Законодателят не предпоставя признаване на правото на данъчен кредит само с формалното документално оформяне, ако то не е свързано с реални доставки. С оглед на горното, съдът приема, че не е доказано реалното извършване на доставките на стоки от „ГАППЛАСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], поради което законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит на „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] в размер на 18 775.97 лева по фактура с № [ЕГН] от 20.09.2021 г., с ДО в размер на 93 879.84 лева.

В. По лихвите за забава на главниците за данък добавена стойност, съдът приема следното:

Задълженията за данък добавена стойност, не са заплатени от оспорващото дружество в законоустановените срокове, поради което за главницата се дължи и съответната лихва за забава, изчислена до датата на издаване на акта, съобразно нормата на чл. 175, ал.1 от ДОПК.

Лихвата за просрочие на главницата от 18775.97 лева за данък върху добавената стойност, в размер на 1084.92 лева, която е изчислена от съда на основание чл. 162 от ГПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК за периода от 01.10.2021г. до 26.04.2022г., съобразена с декларациите по данъчни периоди, чрез използването на Е-калкулатор, на страницата на Националната агенция за

приходите.

В останалата част относно определените размери на лихвата за просрочие над 1084.92 лева, до пълният размер 4 269.98 лева, РА е незаконосъобразен и съдът го отменя.

II. По разноските:

Страните своевременно претендират разноски по делото.

На жалбоподателя се дължат разноски, същия претендира единствено (за държавна такса, депозит за вещото лице), съдът уважава искането за разноски на жалбоподателя в размер от 50 лева държавна такса, 2200 лв. депозити за СЧЕ.

С оглед крайния изход на делото и заявената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за разглеждане на делото пред настоящата инстанция, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.), съдът следва да присъди в полза на Национална агенция за приходите сумата от 2187.48 лева (две хиляди сто осемдесет и седем лева и четиридесет и осем стотинки) за юрисконсултско възнаграждение и разноски за заплатен депозит за извършена съдебно-техническа експертиза в размер на 500.00 лева (петстотин лева), общо в размер на 2687.48 лева (две хиляди шестстотин осемдесет и седем лева и четиридесет и осем стотинки).

Настоящият състав следва да отбележи, че в подобен смисъл е решение на ВАС №7827/25.06.2024г. по дело №3079/24г./доставчик „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД получател „ПИ ЕС ЕМ ПРОПЪРТИ“ ЕООД/

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София – град, I отделение, 34-състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], бл. № 549, вх. 2, ет. 1, ап. офис 6, представлявано от И. Д. С., в качеството на управител, Ревизионен акт № Р-22221521005798-091-001 от 26.04.2022 г., издаден от В. А. В. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“, орган възложил ревизията и Б. С. К. - главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, при ТД на НАП-С., потвърден с Решение № 1114 от 13.07.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С.

при Централно управление на Национална агенция за приходите, с който е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер над 18 775.97 лева до пълния размер от 582 727.94 лева – главница и лихви за забава в размер над 1084.92 лева до пълния размер от 4 269.98 - лихва,изчислена към 26.04.2022г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], бл. № 549, вх. 2, ет. 1, ап. офис 6, представлявано от И. Д. С., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт № Р-22221521005798-091-001 от 26.04.2022 г., издаден от В. А. В. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“, орган възложил ревизията и Б. С. К. - главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, при ТД на НАП-С., потвърден с Решение № 1114 от 13.07.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите в останалата част,като неоснователна.

ОСЪЖДА „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], бл. № 549, вх. 2, ет. 1, ап. офис 6, представлявано от И. Д. С. да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите сумата от 2687.48 лева(две хиляди шестстотин осемдесет и седем лева и четиридесет и осем стотинки) представляваща разноски по административно дело №7830/22г. на Административен съд София-град.

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, да заплати на „ИНТЕРПЛАСТ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], бл. № 549, вх. 2, ет. 1, ап. офис 6, представлявано от И. Д. С. да заплати сумата от 2250 лв.,представляваща разноски по административно дело №7830/22г. на Административен съд София-град.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

съдия:

